

Voetbaljournalist Hugo Borst

‘Ik kan slecht tegen autoriteit’

Voor jezelf en anderen opkomen, kreeg voetbaljournalist Hugo Borst (62) mee van zijn ouders. Dus sprong hij ook in de bres voor zijn demente moeder en maakte landelijk ‘stampij’. “Ook als je dement bent en in een verpleeghuis woont, moet je gezien worden.”

Mijn moeder was een temperamentvolle, licht feministische vrouw die de strijd aanging met het conservatisme; mijn vader was de kalmte zelf en een probleemoplosser. Hij kon goed luisteren. De ander helpen, was één van hun levensmotto's. Mijn moeder ging er met een gestrekt been in als het moest. Dat temperamentvolle heb ik van mijn moeder. De laatste jaren komt de diplomatie van mijn vader meer om de hoek kijken. Ik hang aan rechtvaardigheid, loyaliteit en solidariteit, en ben daar vrij rigide in.”

“Het ziekteproces van mijn moeder begon na de dood van mijn vader in 2008. Niet dat ze

toen al dement was, maar ze vond geen klap meer aan het leven. Ze was psychisch aangeslagen. Mijn ouders hadden heel jong verkering, mijn moeder was 14 en mijn vader

15, en ze hadden een hechte relatie. In de hongervinter liepen ze samen als tieners naar de Achterhoek. Die heftige oorlogstijd was het begin van hun geschiedenis samen. Ze hebben altijd een goed huwelijk gehad. Na mijn vaders dood probeerde ik de honneurs waar te nemen. Ik ging vaak naar mijn moeder, ook met mijn vrouw Karina, maar ik kon mijn vader natuurlijk niet vervangen. Ze voelde zich eenzaam zonder hem. Karina is dertig jaar lang een geweldige schoondochter voor mijn moeder geweest. Ze heeft zo veel voor haar gedaan. Misschien ook wel omdat ze uit

Nieuw-Zeeland komt en haar eigen moeder door de afstand niet veel zag. Mijn moe-

der was voor Karina veel meer dan een schoonmoeder.”

KANSEN GUNNEN

“Ik kom uit een middenstands-gezin en mijn ouders waren prima in staat om anderen te helpen. Mijn vader was adjunct-directeur van een textielbedrijf. Ondanks de feministische inslag van mijn moeder werkte ze niet. Ze had ook wel last van lichte angsten. Haar huis was haar paleis en het gezin haar veiligheid. Mijn moeder dompelde zich onder in boeken. Daarin ben ik net zo. ‘Doe vooral wat je leuk vindt’, zei ze altijd. Mijn vader gaf het voorbeeld dat je hard moet werken. Hun raad heb ik opgevolgd. Ik gunde mezelf steeds nieuwe kansen.”

AUTORITEIT

“Vanaf mijn 28ste werk ik ook niet meer voor een baas. Ik kan slecht tegen autoriteit en houd het liefst mijn eigen broek op. Zo heb ik drie jaar geleden een galerie geopend. Het is jammer dat mijn moeder dat niet heeft meegeemaakt. Ze hield van kunst. Met mijn vader deelde ik de liefde voor het voetbal. Om de week gingen we naar Sparta. Dichter Jules Deelder was er meestal ook. Dan rookte hij een jointje op de tribune en zette mijn vader na afloop van de wedstrijd een boom met hem op over het voetbal in de jaren 50. Mijn moeder had niks met voet-

‘Als de ouderenzorg opnieuw klapt, dan kom ik weer in actie’

bal, maar volgde me wel op radio en tv. Ik denk regelmatig met weemoed terug aan mijn ouders.”

JOGGINGPAK

“Mijn moeder moesten we laten opnemen in een verpleeghuis. Thuis ging het niet meer. Ze ging daar zelf mee akkoord; in haar dementie was ze behoorlijk wijs. Ik kon het niet aanzien dat mijn moeder soms tekort werd gedaan in het verpleeghuis. En dat had alles te maken met de bezuinigingen in de zorg. Ik vond het bijvoorbeeld pijnlijk dat ze mijn moeder, die zich altijd zo netjes kleepte en dat belangrijk vond, een joggingpak aantrokken. Omdat het praktisch is. Ik had daar moeite mee: ze verloor haar decorum. Het paste zo niet bij mijn moeder. Met mijn maatje Carin Gaemers, die ook een moeder in het verpleeghuis had, stonden we mede namens de zorgmedewerkers op de barricade. Door alle media-aandacht voor het manifest ‘Scherp op ouderenzorg’, en het ondertekenen door de hele Tweede Kamer, hebben we destijds zeker iets bereikt. Er

Hugo is samen met Henry Schut het vaste duo van ‘Langs de Lijn’ op NPO Radio 1.

kwam extra geld vrij, maar alles werd vier jaar later ongedaan gemaakt. Het zal niet lang meer duren voordat de ouderenzorg opnieuw klapt. Ja hoor, dan kom ik weer in actie met Carin!”

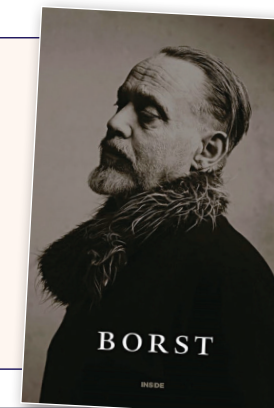
WILSBEKWAAM

“Het is jammer dat ik niet met mijn moeder heb gesproken over een euthanasieverklaring. Op een gegeven moment was ze niet meer wilsbekwaam. De meeste tijd was het fijn om voor mijn moeder te zorgen, hoe dementer ze werd hoe dichterbij ik kwam. Maar het laatste jaar had ik haar willen besparen. Zelf heb ik wel een verklaring opgesteld. Regelmatig laat ik de huisarts weten dat ik er nog steeds zo over denk. Voor mij is een opname in een verpleeghuis een absolute no-go. Als ik geen stukje meer kan schrijven of lezen, hoeft het voor mij niet meer. Zodra het oordeel ‘dementie’ valt, zal ik snel dood zijn. Karina staat achter mijn keuze.” ■

LEZEN

In het nieuwste boek ‘Borst’ (Uitgeverij Inside, € 23,99) van Hugo Borst zijn de allerbeste ontroerende, onthullende en scherpe voetbalverhalen uit zijn veertigjarige carrière verzameld. De bundel is aangevuld met nieuw werk over onder meer Johan Derksen.

MAIL EN WIN

MAAK 5x KANS OP DIT BOEK
Mail uw naam en adres vóór 20 mei naar info@maxmagazine.nl of stuur een (brief)kaart naar MAX Magazine, Postbus 277, 1200 AG Hilversum, o.v.v. ‘Boek Borst MM 19’.